

Sygn. akt II CSK 154/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej [...] w Ł.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda A. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 września 2013 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżący wskazał, że podjęta przez pozwaną uchwała nr 7/2010 narusza art. 3 ust. 5 w zw. z art. 12 ust. 2 ustawy o własności lokali oraz interesy powoda. Stwierdził, że uchwała ta zmniejsza proporcję pożytków uzyskiwanych z nieruchomości wspólnej przeznaczonych na budynek B do 70% uzyskanego dochodu. Zdaniem skarżącego, proporcja ta powinna wynosić 930/1000.

W przypadku uchwały nr 11/2010 skarżący kwestionował istnienie podstaw do sprzedaży lokalu w trybie art. 16 ust. 1 u.w.l. Zdaniem skarżącego wystąpienie z takim powództwem do sądu będzie skutkowało jego oddaleniem, a konsekwencją przegranego procesu będzie konieczność poniesienia kosztów procesu przez wspólnotę mieszkaniową, czyli także przez powoda jako członka tej wspólnoty.

Odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy miał na względzie, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia

8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Ponadto, skarżący powinien zawrzeć we wniosku wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

Skarżący zaznaczył, że uchwała nr 11/2010 może mieć dla niego niekorzystne skutki, nie przedstawiając argumentów prawnych na rzecz stanowiska, że jest ona dotknięta nieprawidłowościami, które powinny – z oczywistych względów - skutkować jej uchyleniem. Argumentacja zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odnosi się do sytuacji hipotetycznej, która nie podlega badaniu i ocenie w ramach przesłanki „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej”.

Skoro przesłanką uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest ocena, że skarga kasacyjna jest „oczywiście uzasadniona”, co oznacza że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, zaś pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i nadaje się do wykazania, to w uzasadnieniu

wniosku należało wyjaśnić, dlaczego błędna wykładnia bądź niewłaściwe zastosowanie konkretnego przepisu spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście sprzecznego z prawem. Wywody zawarte we wniosku nie spełniają tych kryteriów w stopniu usprawiedliwiającym ich uwzględnienie.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]